

## ΠΑΛΙΣΣΙΟΣ Ο ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΗΣ

Ἡ ὀπισθεν εἰκονογραφία παριστᾷ λίαν περίφημόν ἄνδρα, τὸν Βερνάρδον Παλίσσιον, Γάλλον ἀγγειοπλάστην, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸν 16<sup>ον</sup> αἰῶνα, καὶ ὅστις ἔφερεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τελειότητος τὴν τέχνην τοῦ νὰ χρωματίζῃ τὰ πηλινὰ ἀγγεῖα, ὥστε τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται πάντοτε ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ μεγίστου θαυμασμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ἐκ ταπεινῆς καταγωγῆς, ἐχρημάτισε δὲ ὡς χρωματιστὴς ὑέλων μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὅτε, ἰδὼν ὥραϊόν τι πεποικιλμένον ποτήριον, ἢ κατὰσκευῇ τοῦ ὁποίου ἦτο μυστήριον τοῦ ἐρευρητοῦ αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, ὁλόκληρος ἡ πορεία τῆς ζωῆς του ἔλαβε νέαν διεύθυνσιν. Σκεφθεὶς περὶ τῆς μεγάλης ὠφελείας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μυστηρίου τούτου ἤθελεν ἐπιφέρει εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην. Πρὸς τοῦτο ἔκτισεν ἀπλὴν κάμνον ἐν τῷ κήπῳ του, ἤρχισε δὲ τὰ πειράματά του ῥίπτων εἰς αὐτὴν τεμάχια κεράμου βουτηγμένα εἰς μίγματι χημικοῦ ῥευστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει μετὰ μεγάλης δαπάνης, ἐλπίζων, ὅτι διὰ τῆς θερμότητος, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ τεμάχια ἦσαν ἐκτεθειμένα, θὰ ἔφθανεν, ἂν οὐχὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, τοῦλάχιστον πλησίον αὐτοῦ.

Τὸ πρῶτον τοῦτο ἀπέτυχε, ἐπὶ πολλὰ δὲ ἔτη ὁ Παλίσσιος ἐξηκολούθησε κάμνων νέα πειράματα καὶ ἀπαντῶν νέας ἀποτυχίας, δαπανῶν ὅτι εἶχε, καὶ σχεδὸν φέρων ἑαυτὸν τε καὶ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ νὰ ἀποθάνωσιν ἐκ τῆς πείνης. Οἱ φίλοι του ἔλεγον, ὅτι εἶχε γείνη παράφρων ἐκ τῆς θεωρίας ποτηρίου, ἢ θεωρίας ὅμως τοῦ ποτηρίου ἐκείνου εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν νέαν ὁδὸν ἐργασίας καὶ νέαν σειράν ἰδεῶν, ἅτινα ἤναπτον τὴν φαντασίαν του καὶ ἐνέπνεον αὐτῷ ἐνθουσιασμόν, ὅπως ἐπιμείνῃ εἰς τὰς προσπάθειάς του δι' ὅλων τῶν δυστυχιῶν καὶ περιπετειῶν. Αἱ ἐπίμονοι καὶ αὐταπαρνητικαὶ αὐτοῦ ἔρευναι καὶ ἀγῶνες κάμνουσι τὸ ὄνομα τοῦ Παλίσσιου σύνθημα καὶ παράδειγμα εἰς τοὺς τεχνίτας παντὸς μετέπειτα χρόνου. Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ἔφθασε κρίσις εἰς τὸ ἔργον του. Ἡ κάμνος ἔκαιεν ἀκαταπαύστως ἐπὶ τινος ἡμέρας, ὁ δὲ Παλίσσιος ἦτο βέβαιος, ὅτι ἐὰν μόνον ἡ θερμότης ἡδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἔτι ὀλίγον καιρὸν, ἢ ἐπιτυχία του θὰ ἦτο βεβαία. Σχεδὸν παράφρων ἐκ τῶν ἐλπίδων του, ἀπέσπασέ τινος ἐκ τῶν σανίδων τῆς οἰκίας του καὶ ἔρριψεν αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἄνευ ἐπιτυχίας. Μόνον μετὰ παρέλευσιν 16 ἐτῶν ἐδεδαϊώθη ἢ ἐπιτυχία του, τότε δὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του ἔλαβον τοιαύτην ἀξίαν, ὥστε σχεδὸν δὲν ἡδύνατο νὰ ἐκτελῇ πάσας τοὺς παραγγελίας, καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἔδωκε τὴν οἰκογένειάν του ἀπολαμ-

βάνουσαν πλεον τῶν ἀγαθῶν, ὧν εἶχον ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη στερηθῇ. Τὰ ὠραιότατα τῶν ἔργων του εὐρίσκονται εἰς τὰ Μουσεῖα τοῦ Λούβρου ἀνακτόρου καὶ τοῦ Κλοῦν εἰς τοὺς Παρισίους, ἔτι δὲ καὶ ἐντὸς ἄλλου τινὸς πλησίον τοῦ Μονάχου. Ὁ Δοῦξ τοῦ Montmorenc, ἦτον ὁ ἰσχυρότατος καὶ κάλλιστος αὐτοῦ φίλος καὶ προστάτης, ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Β'. διαώρισεν αὐτὸν εἰς ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Τουελλερῶν. Ὁ Παλίσσιος ἦτο διαμαρτυρούμενος ἕνεκα τοῦ πολυτίμου τῶν ἔργων του ὅμως ἐφειδοντό τῆς ζωῆς του κατὰ διαταγὴν δὲ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, τῆς μητρὸς τοῦ βασιλέως, ἔμεινεν ἀδολαφῆς κατὰ τὴν τρομερὰν σφαγὴν τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Γ'. ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ δοξασίας. Πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν τῆς Γαλλίας, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἴδιος βασιλεὺς ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν ἐκεῖ, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἀπορρίψῃ τὰς αἰρετικὰς αὐτοῦ ἰδέας, ἐκείνος ὁμως ἀπήντα, — «Δὲν φοβοῦμαι. Γνωρίζω πῶς νὰ ἀποθάνω.» Ἐν τῇ φυλακῇ δὲ ἐκείνῃ ἀπέθανε, πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν του.

## ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΘ' ΟΝ ΝΕΟΣ ΤΙΣ ΕΣΠΟΥΔΑΣΕ.

Μέγας τις ἄνθρωπος τῆς Σκωτίας, ὁ Δοῦξ τῆς Ἀργόλης, περιπατῶν ποτε εἰς τὸν κήπὸν του, εἶδε κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς βιβλίον τι, «Αρχαία» ὀνομαζόμενον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἔργον περιφήμου τινὸς φιλοσόφου, — τοῦ Νεύτωνος. Νομίσας, ὅτι τὸ βιβλίον ἦτο ἰδικόν του, εἶπεν εἰς τινὰ τῶν παρευρισκομένων νὰ λάβῃ αὐτὸ καὶ νὰ θέσῃ αὐτὸ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του. Νέος τις ὅμως, ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχικηπουροῦ, πλησιάσας αὐτὸν εἶπεν, ὅτι τὸ βιβλίον ἦτον ἰδικόν του.

Ὁ Δοῦξ ἐθαύμασεν ἀκούσας τοῦτο, διότι τὸ βιβλίον ἦτο φιλοσοφικὸν καὶ πολλὸ ὕψηλόν, ὁ δὲ νέος ἦτον υἱὸς ἀπλοῦ κηπουροῦ καὶ πολλὸ νέος.

Ἡρώτησε λοιπὸν αὐτὸν, «Πῶς, εἶναι ἰδικόν σου τὸ βιβλίον; Ἐννοεῖς τὴν γεωμετρίαν καὶ τὰ λατινικά;» «Ὀλίγον,» ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ὁ Δοῦξ ἀκούσας τοῦτο ἤρχισε νὰ τῷ κάμνῃ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων, ἔμεινε δὲ λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τὰς ὁποίας ὁ νέος ἔκαμνε.

— Καὶ πῶς συνέδῃ, ὥστε νὰ γνωρίζῃς τὸσαῦτα πράγματα;

— «Πρὸ δέκα ἐτῶν,» ἀπεκρίθη ὁ νέος, «ὕπνρეტης τις μὲ ἐδίδαξε νὰ ἀναγινώσκω. Ἀποῦ ἀπαξ μάθη τις τὰ 24 γράμματα, δύναται νὰ μάθῃ ὅτι θέλει. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ οἱ κτίσται εὐργάζοντο ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς